

Πρωτοχρονιά

Η Πρωτοχρονιά γιορτάζεται σ' όλο τον κόσμο με μεγαλοπρέπεια, λαμπρότητα και με διάφορες εκδηλώσεις. Κατά την ημέρα αυτή γίνεται ανταλλαγή επισκέψεων και δώρων και επικρατούν διάφορα έθιμα, όπως της βασιλόπιτας κ.ά., τα οποία μας κληροδότησαν οι Βυζαντινοί πρόγονοί μας, γιατί, σύμφωνα με τις πληροφορίες των αρχαίων συγγραφέων, ούτε οι Έλληνες, ούτε οι Ρωμαίοι γιόρταζαν την πρώτη μέρα του χρόνου. Οι δύο αυτοί λαοί που εκπροσωπούν τον αρχαίο κόσμο, συνήθιζαν να γιορτάζουν την πρώτη ημέρα κάθε μηνός.

Οι περισσότερες μάλιστα ελληνικές πόλεις δε συμφωνούσαν ούτε ως προς την αρχή του χρόνου. Το ίδιο συνέβαινε και ανάμεσα στους ανατολικούς λαούς.

Η 1η Ιανουαρίου σαν αρχή του χρόνου επικράτησε να γιορτάζεται στην Ρώμη από το 48 π.Χ., την εποχή δηλαδή του Καισαρα, και πάρε πολλά στοιχεία από τη ρωμαϊκή γιορτή Σατουρνάλια. Από τότε την

1η Ιανουαρίου δέχτηκαν σαν Πρωτοχρονιά όλοι οι λατινογενείς λαοί, καθώς και όλοι οι ρωμαιοκρατούμενοι λαοί.

Η Ορθόδοξη όμως Εκκλησία, της εποχής

κυρίως του Μεγάλου Κωνσταντίνου, επειδή ήθελε να χωρίσει τους Χριστιανούς

από τους ειδωλολάτρες, απαγόρευε στους

χριστιανούς να γιορτάζουν την Πρωτοχρονιά όπως εκείνοι.

Τα αποτελέσματα

της απαγόρευσης αυτής ήταν πολύ μικρά

και απαλείφτηκαν μόνο τα στοιχεία εκείνα

που έρχονταν σε τέλεια αντίθεση προς

τη χριστιανική πιθική.

Η Πρωτοχρονιά λοιπόν, όπως αυτή διαμορφώθηκε κάτω από την επίδραση της

Εκκλησίας και τη σύνδεσή της με τη γιορτή

του Αγίου Βασιλείου, διαιωνίστηκε μέχρι

σήμερα σαν λαϊκή γιορτή.

Τα σημαντικότερα έθιμα αυτής είναι τα ακόλουθα:

* Η διανομή στα παιδιά δώρων, τα οποία

οι νοικοκυρές παρασκευάζουν στα σπίτια.

Αυτά κυρίως είναι γλυκίσματα, όπως κουραμπέδες, μελομακάρονα κ.ά.

* Συντροφίες μικρών παιδιών από την

παραμονή ψάλλουν τα κάλαντα στα σπίτια

και στα μαγαζιά και μαζεύουν φιλοδωρήματα.

* Τα μεσάνυχτα της παραμονής, λίγα

δευτερόλεπτα πριν από τις 12, σήμουν

τα φώτα και οι οικογένειες γύρω από

το πρωτοχρονιάτικο τραπέζι ψάλλουν

ύμνους, ανταλλάσσουν φιλιά και κόβουν

την πατροπαράδοτη βασιλόπιτα.

Εκείνος μάλιστα που βρίσκει στο κομμάτι του το

νόμισμα, που είναι κρυμμένο μέσα σ'

τίν, θεωρείται ο τυχερός της χρονιάς.

* Πολλοί καλούν έναν που να έχει «καλό ποδαρικό» το πρώτη της Πρωτοχρονιάς.

* Επίσης δε δίνουν τίποτα έξω από το σπίτι, δε ρίχνουν νερό έξω από αυτό και δεν αναφέρουν ονόματα επιβλαβών ζώων, εντόμων κ.λπ.

Ο Άι Βασίλης

Την ημέρα του Αγίου Βασιλείου (Πρωτοχρονιά) έχουμε την προσμονή ενός ταπεινού και καλού Έλληνα Αγίου με τα μαύρα γένια και το σκούρο φτωχό ράσο, που έρχεται από την Καισάρεια της Καππαδοκίας (Μικρά Ασία) να ευλογήσει τα σπιτικά μας και να πάρει το δικό του κομμάτι από τη βασιλόπιτα (βγάζομε ένα του Χριστού, ένα της Παναγίας, ένα του Αγίου Βασιλείου, ένα του φτωχού, ένα του σπιτιού, και μετά τα δικά μας -αν πέσει το φλουρί του Χριστού, της Παναγίας ή του αγίου Βασιλείου, το δίνουμε στην εκκλησία).

Αυτός είναι ο Αγιος Βασίλειος, ο φιλάνθρωπος επίσκοπος του 4ου αιώνα μ.Χ., ο άνθρωπος των γραμμάτων, ο ταπεινός και θαυματουργός (ένας από τους Τρεις Ιεράρχες), και όχι ο πονηρούλης Santa Claus που εισήχθη από την Αμερική, ή ο Father Christmas, για να διαφημίσουν αναψυκτικά και την πραμάτεια των εμπόρων. Καλοί είναι κι αυτοί (με την άσπρη γενειάδα και το βαθύ γέλιο και την ταλαιπωρία του -λόγω κοιλίσας- να χωρέσουν από τις καμινάδες), αλλά ο δικός μας, ο ρωμιός άγιος, είναι πιο άγιος, πιο βαθύς (σε νόημα), καθόλου διαφημιστικός, αλλά όχι λιγότερο αξιαγάπητος.

Για την ιστορία αναφέρουμε ότι ο Santa Claus, ή Father Christmas, ο ευρωπαϊκός «Πατέρας των Χριστουγέννων», αντιστοιχεί στον άγιο Νικόλαο και για όλες τις χώρες (εκτός από την Ελλάδα) εποκέπτεται τα σπίτια της Χριστουγέννων. Εμείς τον δεχόμαστε την Πρωτοχρονιά, γιατί είναι η μέρα της εορτής του Αγίου Βασιλείου, που είναι ο δικός μας «Πατέρας των Χριστουγέννων». Η μορφή του Father Christmas που ξέρουμε πλέον όλοι διαμορφώθηκε από τον αμερικανό σκιτσογράφο Τόμας Ναστ το 1862, με βάση παλαιότερες ευρωπαϊκές παραδόσεις, ενώ το κόκκινο χρώμα της στολής του το πήρε εξαιτίας του κόκκινου χρώματος γνωστού αμερικανικού αναψυκτικού που χροισμούποισε τη μορφή του σε διαφημίσεις. Αρχικά ήταν ντυμένος στα χρώματα του ουράνιου τόξου.

Η βασιλόπιτα

Η πίτα, που φτιάχνουμε την παραμονή της Πρωτοχρονιάς και που κόβεται σε πανηγυρική συγκέντρωση των μελών της οικογένειας, ή και άλλων συγγενών και φίλων, έχει τις ρίζες της στα αρχαία ελληνορωμαϊκά έθιμα.

Στα Κρόνια (εορτή του θεού Κ(Χ)ρόνου, που λατρεύονταν στην Ελλάδα) και στα Σατουρνάλια (saturnalia) της Ρώμης, έφτιαχναν γλυκά και πίτες, μέσα στα οποία έβαζαν νομίσματα και σε όποιον τύχαινε το κομμάτι, πήταν ο τυχερός της παρέας...

Η ορθόδοξη παράδοση συνέδεσε το έθιμο με τη βασιλόπιτα. Και η ιστορία της έχει ως εξής:

Ο Μ. Βασίλειος, για να προστατεύσει την περιφέρειά του, την Καισάρεια της Καππαδοκίας, από επιδρομή αλλοφύλων, έκανε έρανο και μάζεψε χρυσά νομίσματα και άλλα τιμαλφή, για να τα δώσει στους εχθρούς, ώστε να τους δελεάσει, για να μη λεπλατήσουν την περιοχή του. Ο εχθρός, όμως, τελικά, δεν κατόρθωσε να εισβάλει στην Καισάρεια και τα τιμαλφή έμειναν. Τότε, ο Μ. Βασίλειος είπε να φτιάχνουν μικρές πίτες - ψωμάκια, μέσα στις οποίες έβαζαν και ένα χρυσό νόμισμα, ή κάτι άλλο από όλα τα πολύτιμα πράγματα που είχαν μαζευτεί. Οι πίτες αυτές μοιράστηκαν σε όλους και ο καθένας κράταγε ό,τι του τύχαινε. Πάρα πολλά έτυχαν και στα παιδιά...

Κάλαντα

Ομάδες παιδιών ή και ώριμων ανδρών γυρνούν στα σπίτια κρατώντας ένα τρίγωνο συρμάτινο και το χτυπούν με ένα ευθύ σιδερένιο αντικείμενο, για να παράγει τον απαιτούμενο ήχο. Άλλοτε έχουν μαζί τους φυσαρμόνικες ή ακορντέον, και στα υποσιά βιολία και κιθάρες. Εκτός από τους συνθισμένους ευχητήριους στίχους, ανάλογα με το «νοικοκύρη του σπιτιού» προσθέτουν κατάλληλους στίχους. Ετσι, αν απευθύνονται σε τοέλιγκα, εγκωμιάζουν τα πρόβατά του με τα λόγια:

«Μέσα σε τούτη την αυλή τη μαρμαροστρωμένη

εδώ 'να χίλια πρόβατα και πεντακόσια γίδια

και χίλιασαν και μίλιασαν και γίν'καν τρεις χιλιάδες».

Τα κάλαντα ποικίλουν από τόπο σε τόπο.

Ετσι στη Μακεδονία υπάρχει το έθιμο

της Πρωτοχρονιάς άτομα μεγάλης πλικίας να γυρνούν μεταμφιεσμένα στα σπίτια

πια. Η αμοιβή τους είναι: αλεύρι, τραχανάς, λουκάνικα και άλλα είδη τροφίμων. Αφού συγκεντρώσουν την ποσότητα που θέλουν, συγκεντρώνονται σ' ένα σπίτι, μαγειρεύουν και γλεντούν. Πάλι μεταφεσμένοι και κρατώντας κουδούνια που δημιουργούν δυνατό θόρυβο περιφέρονται την παραμονή των Φώτων. Ο θόρυβος αποβλέπει να φοβίσει και να διώξει τους καλλικάντζαρους.

Στη Μύκονο τα παιδιά κρατούν στο χέρι τους φαναράκι που το ανάβουν σε εκκλησία του Αγίου Βασιλείου.

Στη Σίφνο για το κάθε παιδί γράφονται διαφορετικοί στίχοι από λαϊκούς ποιητές.

Στην Κέρκυρα, εκτός από τα παιδιά με τη φυσαρμόνικα, περιφέρονται στα σπίτια ολόκληρα λαϊκά συγκροτήματα με βιολία και ακορντέον και τοπικές μπάντες.

Η ανταμοιβή για τους ύμνους και τις ευχές είναι κυρίως χρηματική και διάφορα κεράρια.